

AKATALPA

Şubat 2020 - Sayı 242

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Salih MERCANOĞLU

ŞİİR

Ramis DARA

KIŞ

kış geldi, bırrak elindeki feneri
dı dı dı dışarıso soğuk, aç kapıyı
girsin içeri oza'nın beyaz elleri

ho ho hoyrat bu akşamlar kızım
masal açık kalmış, üşümüş hayat
uuuuuulat örtmeli, aç kapıyı

karla yıka geçmişi, acı hatıraları
donmuş kuşları şuraya koy
çocukluğunu rüzgârın yanına
sana verdiğim şarkıyı unutm
uuuuuuuzat girince kapıdan
aç kapıyı yı yı yı al içeri oza'yı

kış geldi, kış geldi tanrım yalnızlık
hecelere bölündü, harfler sarkıyor
sakalımdan... ne yaptım ben?
hoh hoh hohlayıp ısıttığım bebekle
nasıl da soğuttum aramdaki mesafeyi

Gökhan ARSLAN

KEREVİZ VE KARNABA HAR

bir defasında ikimiz ve altımızda dönen şu şişko dünya
beraber devrilince çiyin ıslattığı kâğıtlara
pencerelerini aceleyle kapatmıştı evler
karnının baharında belirmişti yaşamın çekirdeği

hangi ırmağa kapılıp da gittin bilmiyorum
hangi kayadan yonttun toprağı karartan gölgeni
gövdene hangi rüzgâr şekil verdi akşam çökerken sulara
kimler sustu kuyuları sessizce dolduran şarkılarını
yağmurun sesini duyunca buğulanan cam gibiydin
bir gece gizli gizli gömdün, sana gönderdiğim yaralarımı

hayat boş bir zarf, öylece bekliyor çekmece
içeri sızıyor ışık, dışarı çıkmıyor rüya
böceklerin kavimler kurduğu eskimiş bir masada
günden güne birikiyor yanlış denizlerin kokusu
ömrü tükeniyor bütün tükenmez kalemlerin

meyveler coşmuş, geçiyor mevsimi sebzelerin
yeryüzündeki bütün kuşları sayıyorum
adını öldükten sonra da unutmamak için

Şiir mi? Şu olabilir:

Dilin sürprizlerini kavramış, ince ayrıntıları damağında
dimağında kulağında hissedebilen, yoğun konsantrasyonlu zeki
ve duyarlıklı kişilerin sözcüklerle küçük atmosferler oluşturma
sanatı.

Bu donanımı edinmişlerin metinlerinden şiir çıkabilir. Bu
şiirler hakiki şiire yakın olabilir. Gelecek kuşakların, şiire
ihtiyaç duyacaklarını okuyabiyebilecekleri şiirler.

Yoksa bugün yazılanların birçoğunun şiire zarar verdiği, bu
sanatın gelecekteki konumunu güçleştirdiği söylenebilir.

Sevil Avşar'ın dehşetle altını çizdiği "kelimelere veda"
(*Akatalpa*, 238: 2) çağının başında, sözcüklere ve onların
birbirleriyle ilişkilerine yeterince hâkim olmayanların şiir diye
yazdıklarının bu (şiir) olma şansı yok'a çok yakındır.

Sözcüklere ve ilişkilerine hâkim olmayanların
sözcüklerle atmosfer oluşturma, başka deyişle, sözel - yazısal
organizma ortaya koyma, şiir yazma - yaratma şansı yok'a
yakındır.

Sözcüklere hâkimiyet, çabayla; sözlüklerle ilişkiyi
sıklaştırmak, sürekli kılmakla sağlanabilir, sağlanmalı da. Sözcük
ilişkileri konusunda kendini geliştirmekse o kadar kolay değil.
Bunun için önce yetenek, sonra çok çeşitli ve düzgün metinleri
uzun süre ve bolca okumak gerek. Bir sözcük eklendiğinde,
çıkarıldığında, değiştirildiğinde sarsılan, büyüünde
dalgalanmalar yaşanan metinleri. Ve en sonunda bu tür metinler
yazabilecek noktaya gelmek.

Anday'ın, Süreya'nın, hatta *Bir Şiirden*'iyle Uyar'ın...,
Batur'un denemelerindeki sıklığı, sağlamlığı, kanatlanmış
yazınsallığı düşünün...

Yazı dilini kendi içinde yetkinleştiremeyenlerin yazacakları
şeyler şiire zarar verecek, şiiri bir sanat türü olarak zayıflatacak,
onun ortadan kalkışına su eklemek benzin taşıyacaktır.

Şair adaylarının, genç şairlerin bunları düşünmeleri
gerekliğini, çokook çok okumaları gerektiğini düşünüyorum.

Düşün hayata dair
Dünya doğa vesair
Yıllarca okumazsan
İşin çok zor Genç Şair...

Gülçin Yağmur Akbulut, Necati Albayrak, Hüseyin Alemdar,
Yusuf Araf, Fatma Aras, Gökhan Arslan, Naci Bahtiyar, Halim
Çiftçi, Ramis Dara, Ejder Demir, Ahmet Şerif Doğan, Oresay
Özgür Doğan, İsmail Cem Doğru, Barış Erdoğan, Yiğit Ergün,
Osman Serhat Erkekli, Mustafa Eroğlu, Tuncer Gönen, Nihan
Işiker, Selami Karabulut, Abbas Karakaya, Funda Karaltı,
Mahir Karayazı, Peria Kayra, Nevzat Konşer, Hüseyin Korkmaz,
Fahrettin Koyuncu, Dilek Kurt, Salih Mercanoğlu, Volkan
Odabaş, Cihan Oğuz, H. Koray Özer, Ozan Öztepe, Hüseyin
Peker, Mehmet Rayman, Esat Şenyuva, Hasan Temiz, Gültekin
Tezcan, Mehmet Mümtaz Tuzcu, Ümit Yıldırım, Necip Yıldız.

DÜNYA ŞİİR GÜNÜNE YAKLAŞIRKEN

Hüseyin PEKER

21 Mart Dünya Şiir Günü'ne yaklaşırken edebiyat ortamının durumunu düşünüyorum. Konum elbette mart girişinde hazırlıkları tamamlanacak olan, bu olağan dışı kutlamanın hazırlıkları değil. Onun önüne dikilen, şairin var olmuş gidişatı. Nerelerden nerelere vardık masalı. Şu an yaşayan çoğu arkadaşım İkinci Yeni'nin ortallardan yok olan kalıtlarıyla hesaplaşıp; bugüne göre, daha eksik koşullarda, kirlenmemiş bir edebiyat ortamının içindeydiler. Gün günden evrimleşme süreci artan şair, ya da gençler nelerle boğuşuyor? Hangi savaşın içindeler? Önerine takılan çer çöp olayının ne kadarını aşacaklar? Bilinmez ki!

Son dönemde Abdülkadir Budak'ın da, *Sincan İstasyonu* dergisi etrafında önemseyip gündeme taşıdığı 'facebook' olayı var akla gelen. Dergilerde daha kalıplı yazışmalar üreten gençlik, facebook'ta daha rahat, diline geldiği gibi konuşabiliyor. Örneğin birbirine hakaret etme ve yargılama konusunda daha özgür ve pervasız hissediyor kendini. Önu açık çünkü, denetçisi yok. Ölümüne küfreden mi ararsınız, kendini ve dergisini en iyi dergi ve en iyi şair ilan edeni mi? Bu facebook açılımı bir yanımıza yaramadı belki. Dergilerde daha kalıcı hale dönüşen ve denetlenmiş görüşler, facebook'ta havada uçuşuyor. Bunun sonu nereye varacak, o da belli değil. Facebook'un zaman almayan görüş alışverişleri edebiyat gidişinden uzaklaştırıyor; okuru da yazarı da, ama rasgele konuşmanın ucu bucağı yok.

1964 Soma doğumlu **Mehmet Rüzgar**'ın *'Leopar Perde'* kitabıyla başlayalım. Şairi Diyarbakır'dan Karaburun'a çeşitli beldelerde Milli eğitim birimleri dahil, öğretmenlik görevini sürdüren biri. Yeni deyiş özelliklerinden yararlanan ve imgelerden örülü bir kurulu düzeni sürdüren bir şiir anlayışına sahip. Yakaladığı ilginç buluşlarla özgün bir şiirin sularında dolaşiyor sürekli. Mısır'dan Firavunlardan, parslardan, ıssız çöllerden kamyonetlerden söz eden engin bir imgelem ve yaratma gücünden sesleniyor. *'uçtan anladığımız bu uluorta öpüşmek'*, *'kimse sorun etmez rakıdaki suyu'* gibi farklı bağdaştırmanın limanlarına yanaşiyor. Zengin dünyasında şiiriyle boğuşurken annesiyle sık sık karşı karşıya gelip hesaplaşıyor..

'ilk gezdiğim kız sana benziyordu anne'

M. Rüzgar; annesinden korkma modunda değil, bir inan birliği var sevdiği insana. Bazı kişiler onun takılma yakasında. Yalnızlığın çoğalttığı bir duyarlılıkla koşturuyor şair. Ve başarılı olduğu kadar rüzgârlı da. Daha çok ilgiyi hak ettiğini düşündüğüm bir yalnızlığı var.

2018'de ilk kitabı *'Çapak'*ı çıkaran doktor şair **Önder Çolakoğlu**'nun zamana yetişme kaygısı olmalı. Hemen 2019'a yeni bir kitapla geliverdi. Hem de ilkinden daha değişik şiirsel yöntemlere uğramış şekillerle. *'Doğma büyüme kış burası'* ya da *'Ne varsa düşünde, hepsiyle fotoğrafın varsa'* dizelerine bakarsanız (ki iki şiirinin finalinde yer alıyor bu dizeler) onun şiir evrenindeki koşturmanın sesini duyabilirsiniz. Her sözünü tamamlama telaşında. Aslında yerli yerinde ve özgün biçimlerden yarattığı örgülerle noktalanın, beğeniye değer kapanışlar bunlar. Hatta şunu da ekleyebiliriz: ilk kitabı *'Çapak'* taki, kısa yazılmış tek kelimeye indirilmiş şiir kurgusu; içi doldurulmuş, türlü teknik anlatım şekilleriyle süslenmiş. Farklı yollarla birbirine benzemeyen alanlardan yaratılan buluşmalar. *'budanmış hayatlar'*, *'havluların nemi'* *'kalbindeki şarapnel parçası'* vb. özgün yerlerden buluşturulmuş bir çalışma sahası içine atmış Çolakoğlu kendini. İlk kitabıyla

arasında açılan güzel bir mesafe var. İşçilik yönünü ve şiiri dinlendirme aşamasını az daha uzatarak, sanırım üçüncü kitabında ustalık makamına kavuşacak. Bu kitapta da fazlasıyla yakın diye düşünüyorum. Boğmadan anlatmayı ve özgünlüğü yalınlığın içinden koşturarak yaratmadan doğan şiirsel kavuşmalar, bir kuş kanadı inceliğinde ve sesi de şiire en yakın uçta:

'Uzun bir ağrı sanki

Kalbimin kavsindeki zona'

1964 İstanbul doğumlu Karadeniz kökenli şairimiz **Erkan Kara**, beşinci şiir kitabı *'İn Sana Bak'*ı Hayal yayınlarından çıkardı. İlk şiir Kitabı *'Hüzzam Peyke'* ve *'Nar Meseli'*nden sonra bir derinlik arayışına girdi E. Kara. Kitabın giriş bölümünü başlattığı *"herkes kendi hayvan'ını gezdiriyor"* deyişinde bile, düşüncenin tüm sınırlarının zorlanacağı hissini yaşamak mümkün. Tüm kitap boyunca ele aldığı her konuyu düşünsel bir kısaç altına almış, o pervaneyle soğutup ısıtıyor, şekil arıyor.

Zaten uzunca tek şiir *'İn Sana Bak'* Anneyi yitirme, yıkılma sebeplerinden başlayarak, kalbe gidip gelen kan damarlarının uçurumunu büyültün duvarlara varılıyor. Dedim ya: E. Kara'nın sorunu, her konuyu derinliğiyle dile getirmek. İşin ve sözün özünde tartışılır uçlar aramak.

Bazen bahçe'nin, bazen kutsal kitapların, göksel ülkede, dualarda simgesel anlatıldığı bir şiir coğrafyası. Suyu, kalbin saflığını yorumlayan, şair tezgâhında tartarak ölçüp biçen, hatta yerine koyan bir ermiş edası. Ben'in anlatıldığı doğru telkinle yolunu arıyor. Hâlâ bulamamış gibi yaşadığının etrafında dönen bir Şeb-i Arus neferi adeta. İnsanı fener ışığıyla arıyor. Ortalığı aydınlık görmek onun emeli, hatta hakikati. Kaldırabileceği kadar yalnızlık buluyor zaten. Ağlamayı kalpte bilmek kadar derdi bulmak da, onun görevi.

E. Kara'nın kitabı, düşünceyi öğretmeyi sevecekler için öğütlenecek bir şiir toplamı. Hatta tek şiirde düşünce çitasını yükseltecek bir öneri.

Serdar Topaloğlu, sanırım şairlerin en genci. 1997 Samsun doğumlu olduğuna bakılırsa, 22 yaşından ileri yol alıyor. *'Çok Uzak Görünse de'* de 2019 da Klaros yayınlarından çıkan ilk şiir kitabı. Şiirlerinde de bu yaşın getirdiği, enerjiyi hissetmek mümkün. *'damarlarımda tetanos gelgitleri'* dizisini ileri yaşlardaki bir şair yazmaz. *'Tetanos gelgiti'* derken şair, neleri içine alan bir söyleme katılmış. Elini sağa sola çarparak kesen birinin kapacağı riskli bir mikrop tetanos. Şair ona tutulduğunu düşünürcesine sarsıntılı bir evreye giriyor. Hem de gelgit şeklinde. Bu bir çalkantı ifadesidir kanımca.

Sıraladığı bir şiir evreni var Serdar'ın. Yani alt alta düşündüğü: yaşamdan gelip geçenler.. *'boşalan üniversite kürsülerinde, bombalar altındaki çocuğun çılgınlığında, duvarlarla çevrili şehirlerde, yoksul gözyaşı arasında'* sıralanıyor, bu halkalanmış yaşam parodisi. Serdar ağzının ucundakini sıralıyor, önüne geleni değil. Bir çeşit sayıklar gibi konuşuyor. Bence tüm bu yaşam halkalarını, bir biçimde *'ne zaman yüzümü çevirsem, kendimden bakıyorum sana'* dediği nokta kadar inceltse. Çünkü çok şeyi bir arada anlatırsanız gürültü tepkisi yaratır biz okurda. Oysa Serdar, *'yürüyorum, boşaltırçasına yükümü'* hesabında rap rap yürüten bir asker sesini seviyor.

İç haznesinin dolu olduğuna inandığım bir genç şair Serdar. Soyadını anmadım, çünkü topallamayan bir yanı var. *'Şehri beşiğinin kabuğuna saran'* bir şair sıfatıyla önceliyorum onu. Dünyadan ne alacağı kaldıysa yazmalı.

'Soğuk Mermer' **Berna Olgaç**'ın, orta yaşa doğru yol aldığı son gençlik günlerinde, çocuk kitaplarının arasına kıstırdığı, dördüncü şiir kitabı (Mühür Kitaplığı).

'Bir şey olmak zorunda değilim

yarım kalmış olsam da yeter'

KÖR HATTATIN SÖYLENCESİ

Fırtınaya kapılmış suyun bildirgesi;
kuş lekesi tutmuş gökyüzü...

Yüzü kırışık deri kaplı kalbe
gül mürekkebi ile italik
kumkuma kuşu çizdi--
kör hattat ve gökyüzüne onu uçurdu

Zarif günün söylediği o sır'a
hüzün katıp biraz söyleyeyim ki,
sesim, çit çekilmiş gökyüzü
sınır boyunda mayınlı arazi

Kuşlara tahta kafes yap, içine at;
tavında dövülmüş yassı ömür
ezildikçe ayağa kalk
uçurum da dile gelir bak,
önünde soğuk ve karanlık!

Üzümdeki ince tabaka küf--
bağ sürmüş onca

Bir gölge istedi ölüm, davetsiz;
kum kuma birikmiş
dip dibe iki çocuk vurulmuş
kan içmiş akbabalar duvar dibinde

Kapı önünde bir ana ise
yün yerine
bulut koyup yorganına
fakir bir kuş dikmiş yüzüne
uyutmuş güvercini barış sözleriyle
kurşun sesi işlemiş kanatlarına/

Kör bir hattat italik kazımış
deri kaplı kalbe alın yazımı/

Serçeler konmuş, okumuş.

Berna Olgaç, yaşadığı yılların hesabı içine girmiş bu son yapıtında. Bir şey olmak zorunda değilim derken, kendi iç dünyasında, bir hesaplaşmanın ilk izlerini verir gibi. 'ne kadar varım, yokluğumla bilinmez' gibi karışık bir girdaba sokan şair, kendini 'susmak konuşmanın en dolambaçlı yoludur' diyerek sıyrıyor esasında. Ama iç huzursuzluğunu da yansıtıyor dizeler arasına. 'Hiç kimseler hırpalanmadan, benliğini ondan alanlara arkasını dönerek yazdığı' bir şiir evrenidir bu. Ya yok olacaksın, ya da dediğini sakınmayacaksın. Berna Olgaç yutkunarak boğazına düğümlenenleri yazıyor.

'kredisi bitmiş ömre sığınmak' B. Olgaç'ın kitabındaki en karamsar dize bence. 'ağlat beni / dünyaya çarpmadan önce' iki kez üst üste okunmayı hak eden bir dize. 'Yarımdı, yarındı, hoyrattı, kuraktı, kervandı'. Bence bu tekrarların şairde yarattığı boşluğun çnlamasını duymadık değil. Yıldızların 'söndüğünden' söz ediyor bir şiirde. Belki onun hareket halindeki karamsarlığının suda kalan yüzü. 'Çekilmeyi de bilirim' dizesi de bir başka şiirde. Bunu bir tehdit olarak okumadım ben. B. Olgaç'ta bir çalkantı var evet, ama susmasını bilir gibi görünüyor. Yani isyan çizgisi farklı. 'Bir masalda büyüdüüm ben' diyen bir içli kuşun ötmesi bu yazılanlar. Durmadan hesaplaşıyor. Ama kesin sonuç uyandırmadan. Bunun yarısı onu gelecekte bekleyen yaşam, diğer yarısı da sürüp giden akıntı..

Turgay Kantürk,ün, ilk kitabı 'İlk Gibi Son' ile Behçet Necatigil Şiir Ödülünü aldığına bakılırsa, daha o günden şiirsel yöntemlerinin geliştireceği çizgi, hesap alanına girmişti bile. 'ölüler geziniyor tümceler arasında' diyerek şiire başlayan T. Kantürk, aynı şiirde 'köke iniyorlar meleksi bir sabırla' diye noktayı koyuyor. Burada 'köke iniyorlar' deyişine dikkat edin şairin. Öze inmenin şiirsel yolunu bulmuş, konuları o mecaz üzerinden toparlıyor. 'yazının alın terini silen, denizin tuzunu içen toprağın nemini öpen ölümler' Şairin şiir yazmadaki kuvvet sınırını ölümüne dair noktalar. T. Kantürk şiiri sağlam bir kovuktan ele alıyor. Sözü hatasız kıvamda işlendiği, yerinde ve eşsiz biçimlerde kullanıldığı ahenkli bir anlatım. Düz ve dolambaçsız söylüyor. Şiirsel donanımdan yana eksikliği yok. 'kâğıda virgül, pencereye bir rüzgâr yapıştırdığını' diyecek kadar ahenkli. Uyumun ta kendisi. 'Övgüler Kitabı' T. Kantürk'ün olgunluk dönemine bir o kadar daha katkı sunan bir eser. Aynı zamanda iyi eserler rafımızda yerini aldı bile.

Metin Fındıkçı; Çağdaş Arap Şiiri'nden yaptığı çeviri, seçki ve kendi yazdığı, biraz Ortadoğu esintisi, yakıcı duyarlığın, mitolojik görüntülere yaslandığı özgün sesinden ve duruşundan toparlanmış şiirlerinden tanınıyor. Çeviri Arap şiirleri, toplam 19 Arap ülkesinin yapıtlarından oluşan bir çoğu arkadaşı olan şairlerden danışarak hazırladığı yetkin çalışmalar:

Filistin'den Mahmut Derviş, Fas'tan Muhammed Benis, Irak'tan Nazik El Melaike, Lübnan'dan Adonis, Suriye'den Nizar Kabbani var örneğin tanıdığımız. Hem direniş, hem de muhafazakâr duruştan modern şiire geçiş hissediliyor bu çevirilerde. Metin Fındıkçı'nın 2019 Klaros yayımları basımı 'Sessiz' inde ise şu kitapları yer alıyor: *Harabeler, Ve Kalbim Sular Altında, Karanfil Mesafesi, Çölden Hırka, Sonat, Katran, Sen İçerde Uyurken, Sardunyanın Kehribar Zamanı, Gültin Koynuna Düşen, Taşa Masal*.

Bu kitaplardaki şiirler için 'içimden söküp atamayacağım anların şiirleri' diyen M. Fındıkçı, yalın ve açık sözün peşinde. Bir o kadar da klasik, geleneksel duruştan uzaklaşmaya çalışan yanıyla seziyor. Yer yer şiirin dengesini bozmadan yaratılmaya çalışan imgeler, özgürlük ve demokrasi adına içe yerleşen dürtüler ve şiirlere inen bunların yanık masalı. Belki taşla şiirlerin yakın duran ilgisi, şairin doğup büyüdüğü Mardin'in taş evlerinin üstünde kalan gölgesinden kaynak almaktadır. 'Bir kadının bedeninden doğdu öbürü buluttan doğan yağmurdan' M. Fındıkçı şiirini ayrıksı kılan, farklı bir coğrafyadan çıkan duyarlı, duygulu bir o kadar yakıcı bir

dağar'dan doğmuş benzetiler ve kopan fırtınalar, duygu çoğalmaları. Balıkçı tekneleri, çam, mandalina, zeytin ağaçları ve araya durmadan sıkışan taş parçaları. Belki şair bunları bir çiğ gibi kopup parçalanacağı günü bekliyor. Şiirin ilk dizesini yakaladım mı arkası gelir diyor bir söyleşisinde. İlk güçlü dize lirizmi öne çıkarır ve şiiri sürükler diye düşünüyor. İlhan Berk'in 'Bazı şiirler salt seslerle yürür, bazı şiirlerde de acıyı kazandıklarından olacak ses duyulmaz' deyişinden kaynak alan bir yürekle, çarpıntı içinde yazıyor M. Fındıkçı şiiri:

'bugün tam da istediğim gibidir gökyüzü
Mavi değil, gri değil, beyaz değil bugün'

Metin Fındıkçı, gürr bir sesi yoğunlaştırarak şiirsel dökümünü yapıyor. Ateşli bir yürek, ama ışığını mum alevi gibi kısarak veriyor. Ona usul usul varacaksınız, *Taşın Masal* dediği kadar var şiirleri.

BAŞKALAŞIMLAR PARANTEZİ

Hüseyin ALEMDAR

I

Şiir; nar bahara, ruh buharı, anla. Taht ve anlam arama çukurunda helal cehennemiyim kendimin. Şiir ki ruh tabancasıyla kâğıda düşen göktaşı Zülâl! Sen ve ne kadar s(b)en kadının var tüm şiirlerim helalî hoş olsun hepinize; paradoksal nüks, pastoral tik, nevrotik hale ne kadar şiirim varsa. Değil mi ki tüm bu şiirler tinime ve defterlerime sizden inme, pardon düşme! Beş duyunun en güçlü duyumdur şiir; gördükçe, duydukça, tattıkça, dokundukça, anladıkça şiirin daha iyisine çalışır şair; ürpertili ten, tıknafes çalışıyorum işte. Şair de şiir de biraz hastadır, başkalaşım parantezini kutsarcasına hep çalışır; şiire, sessizliğe ve kendine. Şairi, düzyazı ve pelikül yazarından ayıran da budur işte; o [şairkişi], şizofreni yanında nevalji hastasıdır; tıpkı Arthur Rimbaud gibi. Bu: Cennetin kalmadığı cehennem kana ve içe gömülmüşlük hâli şairin.

Önce şiire sonra şaire sor: Şiir şair[in]den önce gelir, tüm yazın türlerinden de. Tin sancısından ten ağrısına “hiçlik” tadında gündüz de gece de şiire aittir, şaire değil.

Şiiri kana ve bıçağa sor şaire değil; *kırmızı hiçlik*’te yana yakıla kendini arar şiir daima, şair şiirkanı bir geleceği; kandan ve benden ayrılma! Kendinden kurtulup kana gittikçe de şairde şiir çokanlamlılık! Şiir ki içimin çilingiri, hadi gir: Kaç kapalı ve çapalı odam var senin! Şiirin anlamı ve çokanlamlılığı tende, tinde ve kan odalarında gizli; âh ki âhh, doya doya dokunamadım Arzu dâhil hiçbir kadınıma: “*Arzuyla bakamadım hiçbir kadına/Yirmilerime gelinceye kadar!*”*

Şiir; susuşun bekleme taşı, iki bileğim de h/içlik bıçağı. Sus ve bekle beni! Şiir... Taş avlularda çatlağa, ten bahçesinde çapağa söylenen: Yüzüğünü saksına dik, gençliğini yüzükoyun kendine sapla. Gençlik ki tenin gecede öldüğü, şiir gibi!

Şairi var eden de yoğ eden de taşlar ve başkalaşım parantezi, anla. Birer ağrı, birer ritüeldir taşlar, her şiir bir ağırlı parantez. Kader ve kederi şiire dönüştükçe cenneti de cehennemi de şairin kendi işte. Sus! Hep sussam da içim bilcümle gitme isteği Zülâl. Dokunma, neremi ellesen, her yerim Muş ve Varto gibi hiç kimse! Ne beni ne kimsesizliğimi artık kurtaramaz memleket çakım; Sürmene bıçağım bile bir yerden sonra sürmenaj!

II

Ne yeniyetme hâlim ne de yirmili yaşlarım artık benim değil! Derim ki, en güçlü ölümsüzlük şiirde işte; ten ve insan çürür de dize ve şiir çürümez bence. Âh ne var ki, insanın beynine ölümlü olduğu zorla ve çivilerle çakılmış, doğduğu gün! Aşk hariç, beyaz örtü iki ölüm var yaşadıkça: Biri kundak biri kefen. Neyse ki şiir sonsuz beyaz... Tanrım, yaşamak ve ölmek için ne kötü bir zaman! Şiir ve zaman, ikisi de kan ve şiirtaşı v a r o l m a k t a n çıkar. Ölümü de ölümsüzlüğü de varoluştına.

Aşka ve şiire rağmen, nasıl mıyım!? İki nehrin ağrısını ve ağırlığını kaldıramayacak kadar güçsüz ve yalnızım. Varsın küçük İskender dâhil tüm ölmüşlerim unutup gitsin beni, ben burada onlar sayesinde unuttum işte ölümü, ölmeyi. Beni bırakma Zülâl!

Say ki, kalp ve kâlb her şeyimi yitirdim. Şiir bile zarar ömre, bir yaştan sonra! Çok şükür sadece imgem var, yalnız ve yabancı kendimle baş başayım, kandaki mürekkep tek kârım. Kucağımda hüznün ve yalnızlığın ağırlık tartıları. Bir yanım suyun bir yanım ağacın kuruduğu; insanın bengisu oluşu şiir sayesinde: “*İnsan çürümedikçe şiir çürümez!*”*** Şiir biraz da insanın değil de suyun çürüdüğü, anla!

Âh! Şair, kan imge ölümsüzlüğü araya araya kendini bulur. Kendini ve gerçeğini... Şiir; ilk günah ilk irkiş. Çocuk düni, çiçek dini hazzın ve uzamın diliyle yakala beni!

III

Varoluşsal d/okunuş varlık ve özdeşlik tonunda başkalaştır beni, başkalaş benimle: İyi ki, ben gidince ete kemiğe bürünecek içimdeki sessiz ağıt! Tabutta duyulacak ahdım ve ağlamam; tabii ki şiirim. Aşk-acı, ân-anı, ahd-âh yaşamalar ve küçük ölmeler mevsimidir benim şiirim. Öldüğümde tabutumun üzerine konacak yeşil örtüde şiir uç ve çekici şu iki dize olsun isterim, ömrümün kangülü niyetine:

“*Biraz da sevincimizdir gitmek cenazelere.*

*Herkes bize az çok bir şeyler çektirir!*****

Âh! Kabul, insan gitmekten, dünya kalmaktan:(kirlenmekten) yapılmaz; şiir de öyle. Yarım ve tam ne kadar şiirim var içimde, kühümde. Ne zamandır bekleme odamda Çehov’la değil de Tarkovski’yle akraba üç kız kardeş; üçünün de memeleri sarkık, sanki tenleri hiç boy aynası ve pelikül görmemiş! Oysaki ben tüm kadınlarımı ve kızlarımı boy aynasında yıkadım, akladım; ömrümün üçte birinde kızlarıma ağladım.

Şiir ve sitem taşım nasıl da kan ve göztaşı/m! Yedi dize sekiz boğum kendimi ölümsedim, kendi ölümüne gülümsedim.

IV

Kâğıt ve pelikülden içses artık kendime ben diyorum; *otoben!* Âh, Koyuncu Cenk de Kerouac Jack de bir yerlerde yaşıyordur mutlaka; şiir-sinema, aşk-ölüm içre, iç içe. Başkalaşım Parantezi’nde sen bile demode oldun sevgili Rimbaud! Senin o çarpıcı repliğin *ben bir başkasıdır* koleji müsamerelelerinde teks alınlığı sadece! Şiir dil, göz ve kalple işaretleşme bir yerde: Açılıp kapanmayan Başkalaşım Parantezi. Dil, göz, kalp mesafesi elimi tut Zülâl. Hiçlik yokuşunda şiirsel bilginin birazı heyecan ve haz bilgisi, çoğu hayatın arka bahçesine cehennem çizme graffitiesi. Şiir bizim nemiz, şiirler söylenmeseydi nemiz eksilirdi? Her yerimiz değilse de üçte ikimiz! İkimiz olan içte ısınmış şifalı kırk bir taş bende! Hiçbir taşımın hiçbiri sevap değil, kırk bir kere maşallah hiç değil. Cennete-cehenneme saklanmak hiç değil: “*Dünyalının işi ölümlü olmak, zaman nedensiz bir bahane/suçta çekiliyor gel-gitim, kendine doğru ve içeriye turmanıyor/devrimlerden silkindi arkadaşlarım artık sosyalizm şahane/bir bir kırıldı eski umutlar; şimdi herkes şiirden saklanıyor!*”***** Nevrotik haz şiirsel heyecan, ömrüme uğur saydığım kalbin Türkçesi şiir dublaj şu beş filmle öyle güzel ve içli boğuldum ki ne dünya ne ahret boğamaz beni. Ahdetme, benim değilsin artık!

1) *Kuyu*, bir kadını öldüm öleli boğulma efekti kan mendilim!

2) *Vesikalı Yarım*, ilk şiirimi Yüksekaldırım’da öldümdü alçak uçuş!

3) *Tabutta Rövesata*, içimden daha gençtim içime geçtim, aşkölüm beni bağışla!

4) *Biri ve Diğerleri*, tek mekân duygusudur aşk uzam ve sonsuzlukta bile!

5) *Göl*, aşk ve ölüm ki şiirden serçe parmağım benim!

Kalp ve kâğıttaki yarıyüzü, yüzüm; şiirdeki cehennemî mutlanma, beni bırakma! Her şiirim dilek ve sitem türküsü.

V

Allah gibi genç ve diriğim bu ara: Allah ve aşk kadar mistik-metafizik şiire inandım. İncancım çatalkara, baştankara varlığın ve varoluşun dağdağası, dağ başları. Sancılı ve ağırlı boşluklar bırakarak yazmak/boşluğu ağlamak benim işim, günahı sevapla ölçüp kuyulara taş bırakmak benim işim. Âh! Kuyuların ve taşların inançsız olduğuna beni kim inandırabilir?

Taşla doldurulmuş bir kuyunun peliküldeki şiir olduğunu hatırla, aşk ve tutkunun inanca dönüşmesi bir kelâm değilse Metin Erksan lütfudur. Oğul tadı bir dizeyim ben, tut ve koru beni Zülâl!

Âh! İlkin mistisizm, sonra erotizm büyütsün isterim beni ve şiirimi; sonra da ölmek isterim çıtırçıplak ağlamam geçtiğinde. Şair, şiir ve yazıya sevgiliye gider gibi gitmeli, tabii ki ölüme de; ey sevgili, en sevgili! Ey Tanrım, orda mısın!: “*tanrımı yakama bağlamıştım/oynamıştım da gülüp/bozarıp ağlamıştım/hayat her kucaklamasında bir yerlerimi yuvarladı, anlamadım/sefer uzadı her seferinde/delik büyüdü söz nallandı/bulutlar şehrin efkârından nem kapıp üstümüze yağdı/hatırla, yazdı yalınayak sevişmiştik/kıştı karaşın bağlamıştık/hazanı mevsim bellemiştik/güzdü güzelleştik!*”***** Şiirim de sinemalarım da güz ve karaşnlıktır benim, ne kadar gitsem sUs’talı bakış kendime dönerim, kendimi denerim.

Ne kadar parantezim var benle açılır benle kapanır: Bir parantez de sen aç ve yaralarımı yarana yaz(:kaz), içinin odaları kış ve yazıtışı senin. Sahi, İlhan Berk gideli hiç kimse aşk ve erotizm taşlarını içinde sektirmiyor: “*Yazmak mı geriye dönmektir/Taşlar sürünüp gitmeyi kurar!*”*****

Âh be Zülâl, sen hâlâ ordasındır da sahi i l h a m B e r k ve Güzel Irmak nerde!

VI

Uzak güzelim, sebebim, kıyı taşım! Beni kendine çek ya da *can-ı gönül* savur en uzağa. Haz ve göz defterimde sektirdiğim taşlar ki içimle akraba. Taştan akraba mı olur deme, bir taş vızıldamasıyla kendini öldür de gör hele! Hep bir yaşamaşk, yaşayamamak sıkıntısı hüznün *dünkitabı* bu dünya. Âh! *Zaman*’a dün, *Aşk*’a kün de ve ağla! Taşlar seni duyar.--

Şiir, Zaman ve Aşk, iki şeyin gençlik taşı. Sustun, duydum!

Gençliğim ki, taş başını yol eden bir allı gelinle gitti gideli ömrüm hem çok damat hem değil o gün bugündür şiir bende içağrı şiirrenk Bengü taşı--

H’iç
kı
rık!
VII

Tine, taş ve tene sor. Üçü de susma antraktı, anlam çokluğu. Şiir, hem varlık ve hem yokluk işte. Boşluklar bırakarak yazmak gecikegeleni, görüleğideni. Sahi, gelmek gitmekle çakışır kimileyin. Şiir, duymak duymak ve anlamak çoğun. Şiir, tika basa tıknefes can sıkıntısı. Bağışla Zülâl! Şair, yazarken ve konuşurken nevrozlu, susarken nevrotik işte; çocuk kimliksizliğinde kendi gençliğine cep aynası.

Şiir varken cennet arama, sözcüklerden kurulmuş dünyaya ad arama... Aşk ve erotizmi dışta tut ve sus şimdi: “*Can sıkıntısı şiirin cehennemidir!*”*****

* Ahmet Oktay
** Yaşar Kemal
*** Behçet Necatigil
**** Cenk Koyuncu
***** Yiğit Ergün
***** İlhan Berk
***** Stéphane Mallarmé

ARZU

... *tan yelinde savrulan deniz
aldığı çocukluğumu geri taşır
döker durur anıları, masalları
gösterir en derindeki rüyaları...*

Toprak, su, gökyüzü diliyle konuştuğ
ses verdi, ses aldı büyüdü bakışlı ağaçlar
anlattı destanı: on dördündeki ninemi kıskırtıp
dedeme kaçırır badem çiçeği kokusu.

Eşitleniriz gece ve gündüz gibi
yıldızlar çokluğunda bin yanım olursun
oysa yıllarca yalnız da yaşayabilir insan
varsılsa geçmiş, söyleyebiliyorsa türküsünü
diriltip çoğaltıyorsa eğilip kalkan serviler.

... *antik Yunan Tanrılar sunağında
zamanda, mekânda süzülürken
tutukludur ömrümüz örümceğin mühründe...*

İstenç, yalnızca istenç uçurur altın çağa
sonumuz, varoluştan sonra varılacak o arzu
Odysseia, İthake, Penelopeia.

Mudanya, 21.01.2020

Ahmet Şerif DOĞAN

BİR GÜL YANAĞIMI YARALADI

Ayhan İnan’a

Kan pıhtı attı gözlerinden beyne
Felci gülümseme ile karşılarım
Halaylar, loy loy loy
Ne de güzeldir şimdi ölmek, yolculuk varken
Oy, oy, oy

Sırtında kefenimdir, yüzünü görüp dönmem
Durmalyım, yar yar yar
Git, uzak dur trenlerden, yıkılsın istasyon
Raylar, raylar, raylar

Yollar icat olunmuş, uzak yakın
Hepsi bir nefes, bir göz seğirmesi
Bir dudak tiki mesafeler

Ah, bir uzanaydım kapı kilitlerine ah
Ne de güzel kırılırdım
Anahtar deliğinden dönerken
Vahlarla, vahlar, vah, vah

Sen beni kan diye şah damarına vur
Atar nabzın ceylanın avcıdan kaçan parmak uçlarında

Bir gül, yanağımı yaraladı.

17Aralık 2019

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XXV

Oresay Özgür DOĞAN

“Ün ölülerin güneşidir.” Honoré de Balzac

Saygım bir kez daha arttı, diyene. Bayan yanına. Kapı süsüne. Nitelikli edebiyat setine. Ego'yu kuyruğundan yakalayana. Şiirsel fişekleme ustalarına. Ünlü olamadıkları için kıskanç ve saldırgan olan şiirsel özneler. Torbadan çekilen imgelere. Kendini alaya alan sözcükler sihribazına. Penceresine baharı ve yağmuru çağırana. Şiirsel bir baltaya sap olmak için can atana. Bir uyum yeteneği ve espri gücünden dökülen hayran kitlesine. Eğer eleştirmen gelirse, kurtulacağız, diyen, Bekleyen'e. Kalabalığın önünden geçtiği yokoluşa. Bir bekleyişin içindeki kireçlenmiş ağaçlara. Göbeğini itibarına yaslayan harf kalabalığına. Şiirsel site sakinlerinin boş zamanları değerlendirme demokrasisine. Facebook'a taşınanlara. Şiirsel açılımlar için hikmetli uzlaşmalara. Karşı şeyler edebiyatının acı katlama kalfalarına. Yeni bir dil kurduk diyene. Bir "Sayın"ın ruhsal haz çoğaltan vokalistlerine. Birbirinin şiirsel uykusunu pırpılayanlara. Suyula buluşan şiirsel tahtaya. Usa vurulmuş suareye. Gücül sınırları dikkatle çizilmiş sezgiselliğe. "Nar ağacının çingırağına." İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

Yüksek Alımlı Övgünün Anatomisinden: Öfkesine İmge Seçen Haiku Ülkesinde. Sayın Eleştirmen Şair! Meşum sözcüklerle kuruyorsunuz yaşamı. Özneler, nesnelere, olgular, olaylar kuşanmış rengini, avlusunda karanfil gezdiriyor zaman. Kim bir bekleme cesareti gösterebilir ki olmayı düşlediği yerde onca incelikli arbededen sonra? Siz, var olanı, sizi çağırana, değiştirdiğinizde, yeniden yarattığımızda, kendinizden ateşle çıktığınızda, sökülüyor deli divane bekleyişin cümbüşünden perçinlenmiş zemheri. Yarılıyor benliği uyuma dilimleyen kör kuşatma. Şiirsel mekânın iç avlusunda, şarap misali kıvamına aşkla püsküren şiirlerinize yönelmiş sıradan ve kıskanç akıl işi kaba saldırılara karşı 'Dur!' diyen taş duvar olmuş kariyeriniz ve liyakatlı isyanımız sevenlerinizi kendinden geçirmiş, mutlu etmiştir. İşte şiirsel anıt! İşte var olmaya yürümüş cesaretin adımları. Ah, bitimsiz zamanlara karıştı ılık nefeslerimiz, çektiğimiz acıları kusar gibi. Şiirin şeytanı yanınızda olsun. Bildiğiniz gibi devam edin ve lütfen onlara gülün. Siz ki gecelerce "Şiirler" yazdınız, kaderimizi müjdeleyen, "sırtınızda kendi ağırlığımızı defalarca taşıyarak..." Şu elbette farklı ve dipdiri bilinç hâliniz yok mu: Şu dünya gözü, şu eksik heves, şu çark, "dillerin azalan büyüüne!" Ah, kayıtsız şartsız sevgili hüznü! Evet, bir deli, bir akıllıdır hayat!

Düzensel aldırmaçlığı bağlayabilme yeteneğine kapasite oluşturmuş mülevves bir nedirin bilinç düzeyinin ayırt edilemeyen epifani belirleyiciliğinin işgal edilmiş aykırı uzamına bir seçenek olarak astığı iz sürücü türevini varsayma çağırana kesik bir kulağın ruhla ilgili eğilime enjambment post-it çatışmaları mümkün olduğu kadar gerçeğe uygun bir eylem olarak umulan deskriptif kesinliği reddetmiş görme ediminin emsalsiz bir akışla izleyene doğru ilerleme izlenimi yaratmasının aşkın vaadi nedir? Haksız mıyım? Aynen katılıyorum. İmza bile atarım. En iyisi, farklı açılarla seviye farkını yakalamış tolerans sihribazı, vizyoner bir şair yazar eleştirmen yorumcu olarak, odaklanıp şiirsel bir cesaretle şiirsel risklere, meselelere, akılcı bir tutumla algılayarak, sosyal analizli uygun değer çözümlerle sakin ve soğukkanlı, duyarlı ve hassas ve insani, ısrarla yenilikçi empatik yorumlayıp bir okur

değeri yaratayım, gülümsemesi için analitik büyük resmin içinde.

Şimdi, kendimi seyrediyorum, bir Styros gibi. Üstüm başım yama. İğne iplik olmaktan düşünmeye vakit bulamamışım. Şeytanın işe karışması gerekiyor. İnsan, düşlerle, bildiği yoldan çıkmalı! Yazılanları ağır ağır okumaya başladım. Olacağı beklemek ilginç bir katılma duygusu yaratıyor! Kitaplar da reçeteye satılmalı! Anlam, doz doz yutmalı! Bir de henüz anlamıyorsak üzülmeceğiz. Her filmin sonunda yeni bir hayat başlar. En iyisi yazıp susmalı. En güzel yanlış anlaşılmalı için. Tuhaf! Bu sabah, uyanınca uykudan, aniden, Laponca konuşmaya başladım. Öğleye doğru güneş açtı. Kişi değerleriyle, ilişki değerleri üzerine düşündüm: 100 gr stress aldım. Şimdi, yansıyan ışıklar konusunda bir şeyler yazayım da öznesi keyfini çıkarın. Valla diyorum ki: Kendime gelince, bir yayınevi kurup, orada değerli şair ve yazarlar yetiştireyim. Sonra onları kitap fuarı kitap fuarı gezdireyim.

Bundan sonra modern şiirsel yapılanmanın en önemli görevlerinden biri de artık yolun ağaçlı bölümüne adım atmış dış hediği bir farkındalık için harflerin şapkalarını yapı sökümüne uğratarak şaşırtıcı oluşlara sıra dışı boyutlar ekleyen yıkıcı yok edici çelişkiler için güncel bastırıcı çözümleri elinin tersiyle kendine muhalif dergi sayfalarında alaşağı eden biçim yakalayıcı kurgu mimarı bazı önemli şair şahıslara uygun benimsenebilir aranan kuru kafa aynalı nepNeo Liberal bir kişilik tanımlamasını bağışlayacak ve barındıracak bir kavramlar yarışması tertiplenmesini sağlamaktır ve içinde doğduğu topluma özgü koşulları yadsıyarak yeniden gelişip biçimlenecek ve anlam dünyasını zenginleştirecek bu tür super kriptonik şiirsel doğumların beşiğini şairin, "acı çektiğimde beni düşün" diye seslendiği ideal sanat okuyucular sallamalıdır. Hadi duvara yazıversinler: "Biz yiğit savaşçılarız dene istersen! Biz daha da üstün olacağız bir gün."

Tasalanma artık, bak sen, halkın o el bebek gül bebek büyütülen ses geçirmez sosyal antropolojik lirik hassasiyetini gözetip; bir mükemmelleşme tutkusuyla özgün, espri gücü harmanlanmış uyum yeteneği işbirliği doğuran bireyler arası farklılaşmanın güvencesi dengeyi, şiirin süt odasında erdemli bir biberonla emziren, daima kendinin yanında pozlanan, en az iki şiiri yabancı bir dile çevrilmiş, imzası bol ünlü bir şair olacaksın, ülkeyi de kendini de kurtaracaksın. Kapanışı da çikolata süfle ile yapacaksın. Ki artık "uçmana engel (olur) olmayacak, ağır dev kanatların." Bu arada edebiyatın pi sayısı çoklu dal ustası duayen (aksakallı) şair yazarlar listesine isim yazdırana adayları da merak ediyorum. Çatılacak permütasyonları hesaplanmış şiirsel ilişkilerin sosyolojik analizi ilginç sonuçlar doğuracak gibi görünüyor. Lütfen burada ve artık bundan sonra her ölünün arkasından "Şarabın Ruhunu" şiirini okuyalım. Bak burada, su akmaya başladığında artık ben yoktur, sığmırız akışın ve sözcüklerin büyüüne. Neyse şimdi burada, her yaşın bir algısı var, bir aynası var. Bilgisi var, becerisi var. Okuduğu var, okumadığı var. İçinde biçimlendiği bir zamanı ve mekânı var. He diyen var. Hu diyen var, huylanan var. Her yaşın coğrafi bir güzelliği var. Ona göre yani! Ah sen, çapkın şiirsel bir zevkin rahlesinde hazzı ve korkuyu bekleyen görme biçimlerinin kurbanısın!

Birazdan uykuya yatar sorgucu. Argın ve huzursuz. Kuruluveririz geceye. Sonra o deli bekleyiş: Pusuda o mavi gözlü akrep: Bir tutkunun günahkârı. Uslanmayan. Söyleniriz, öğrendiklerimizin gölgesine... Evet, bu hayat insanı vahşileştirerek, yalnızlaştırıyor! "Tüm acılardan geçerek gelişmek" küçük bir yalnızlıktır. Ama acı da "Baba" bilgisi ve terbiyesiyle yoğrulmuştur: O "Ortak Büyüme." Eğer şimdi →

KIŞ BALADI

eski evler biraz yağmur biraz ışık ve sen
ışık ülkesine gidilir senin gözlerinden
ahsen günler seninle gelecek ah bir bilsen
bugün güneş kararsızdır bulutlar gezgin
senin ülkenin seması aydınlıktır nurdan

su sinsi sinsi donar geçtiğim her yerde
senden habersizdir her yeşil yaprak
sarılar rüzgârın değdiği her masum ten
yanık bir kimliğim kuru ayazda anla artık
soğuk olur kış geceleri üşümek sensizlikten

en sevdalı bir yürek bu mevsim kapını çalar
yitik günler yağar biraz ak biraz kara
biri üşür kapında ürkek elleri mülteci
rüzgâr başımda amansız bir törpü olur
zaman eğri yağar yürekler kanar

bir düşün akşamları kuşlar nereye gider
bir düşün nehirler ırmaklar nereye akar
o bakışlar olmasa bütün insanlar ölür
n'olur bir su birikintisi gibi geçme üstümden
sahili yoktur yalnızlığın sevdanın

doğuda kar altında koca bir bahar vardır
o bahar bir de benim göğsümde saklıdır
ey ülgen'in merhametli ve haşarı çocukları
bu kara ülkenin aydınlığı nerededir
gözlerin umut mevsimidir bir yeni hayattır

bilmezsin bu şehrin yolları neden eskidir
ne varsa yerde gökte hepsi sendedir
acılar ikliminde açmasını mı çiçek
solgun ışıkları da ah bu mevsim bitecek
bilmezsin ruhum nasipsizdir ışıktan nurdan

gerçekten varsa ve çok önemliyse o "İnsani Duyarlılık", söküp
atmalı acıyı, şiirin öğretileridir o bilgisinden ve terbiyesinden.
Bak, ne kadar çok kıldan köprü yapmışlar, büyük ve ince bir
meziyetin büyüünde. İnsan, kıldan bir köprüdür, her nereye
yüzünü dönerse.

Siz ki bir zamanlar yüzünüze yüz süren kontrollü bir tutkuyla
"yorgun kürekler gibi sular üzerinde kayan" bir albatrostunuz.
(Unutmayın ki Baudelaire, kendini bu kuşun yerine koymuştur.)
Ve her düşten sesi, soluğu, bakışı, gülümseyişi, haiku çılgınlığı
hüzünle işlenmiş bir dizayle uyandırdınız. İşte, ulaştı beklentinin
kokusu, "Zihninizin sürgün olduğu ormana." Sevinin. Burada,
bütün zorlu uğraşların sonunda, resmi şiirsel tarih, mekân
zenginleştirici saygısı geri dönüşümlü çok anlamlı aklın demini
yakalamış sevecen diliyle bendini aşmış kifayetli şairleri
borazanlarla müjdeleyip sayfalarına kaydeder.

Düşünce taşımacılığı yapıyor şair. Şiirsel Lojistik! Öncü!
Uyanık! Baş tacı! Ah, o tıknaz gaile, bastıbacak imgeler. En
müthiş şeyler için biçimli kalplere açıyorum ruhlular pencereleri.
Ardı ardına derin dilli paragraflarla çoğalıyor, şahlar, vezirler,
atlar, filler kaleler ve piyonlarla müthiş bir dalgalı dünya,
bilgisizliğinin erdemine yakalanmış zavallı bireyi alnından
öpen. →

1478

1

Işıkla karanlığın
sayısız cenkine şahitti kör kâhinler
bilgiler meclisi toplandığında
çatlayan taşın çığılığına
kulak kesildiler
zulüm yetsin bitsin diye homurdanan yanardağın
eteklerine dizildiler
insanlıktan ümidini kesen sadece onlar değildi
kadim bilgi ağacının dallarına tünemiş baykuşlar uğultularla
uğurluyorlardı iyiliğin sevincini

3

İklığ sızlaya sızlaya
anlatırken insanlığın bu acıklı
hikâyesini
'asılı taşlar'
-ki biz hep buradaydık diyerek
şahitlik ettiler
yemyeşil çimlerin üzerinde

4

dilsizler
ki en çok zulmü görenlerdi
tütsüyle kutsadılar geceyi
sıvazladı sonsuz bir el yüreklerini

7

Mağaralarında uyuyan 7 bilinen
Sırayla uyandı
Yüzyıllardır sönük mum
Kendiliğinden yandı
Taş duvarın kenarından bir kehanet süzüldü

8

Üzgündü ece
Nasıl da güzeldi
Ama talihsizdi işte
'Korunmuş levha'da payına bu düşmüştü birkaç kere
Gece gece
Çekinerek de olsa
Aynaya elini daldırdı
Yeni bir yazgı çekti bu kez

Gökyüzü ne kadar sıkıcı! Şiirsel pikniğe çıkmış, sıkı şairler. Şiir
İçin Bilinçaltı Paragrafları için yeni bir bölüm yazmaya
başladım. Sisi dağıtan bir rüzgârla açtım sayfayı. Artık gerçek
yoktur yanına varıp soluklandığımız. Kedi paragrafta küçük bir
boşluk açtı. Moda bir tavırla. Çok naif şiirsel gurur, kontrollü
felsefi şeyler üzerine zenginleştirilmiş algı süreciyle yerli
bilincin sergilediği övgüsü içten, elbette çok sesli lirik elbirliği
ürünü, estetik yazılarla çembere alınan şiirleri okuyunca ortaya
çıkıyor. Yüzümü yazıya döndüm. Bir şiirsel cerrahi müdahale
gerekli mi ki bölünüp fısıldayan çelişkilere, artık karşılaştığı her
şeyi bildiklerine benzeten? Sonra dedim ki: En güzel düşümün
yerine ne koymalıyım ki bu hayatımın anlamı olsun, bekleyen
kalabalığa beni uyandıran. Herkese güzel bir gün olsun. Kedi
ile birlikte uluslararası şiir etkinlikleri için derslerin yabancı
eğitmenler tarafından verildiği hızı yeteneğe göre belirlenen
İngilizce kursuna yazıldık hem de ikinci dil hediye. Tanışma
ve kayıt sırasında şiirsel jest olarak Kedi'nin bir şiirini
İngilizceye çevirdiler. Beklesin artık bizi şiir ülkeleri.

Volkan ODABAŞ

TUZ GIBI

Şair Enver Topaloğlu'nun altıncı şiir kitabı *Gidene Kadar* (2019) yayınlandı. 1990'dan bu yana şiirlerini okurla buluşturan Topaloğlu, şiir üzerine düşünen, kalem oynatan bir şair olarak da dikkati çekmektedir. *Gazete Duvar*'da her hafta düzenli olarak kitap tanıtım yazıları yazan şair, çağdaş Türk şiirini masaya yatıran çözümleyici yazılarıyla şiire emek vermeyi sürdürmektedir.

Elli beş bölümden oluşan kitap, Edip Cansever'den bir alıntıyla açılıyor. Enver Topaloğlu şiirinin seziş gücünü yansıtan bu epigrafla birlikte, şairin sorun edindiği meselelere dair bir konum belirlemesi yapıyor şu dizeler: “doğanın bana verdiği bu ödül / çıldırıp yitmemek için / iki insan gibi kaldım / birbirleriyle konuşan iki insan.”

“Hiçbir yere gidemeyen, bir valiz gibi boşlukta bekleyen” öznenin bireysel ve toplumsal tarihine göndermeler yapıyor şair ilk bölümde. “Bir kanadın yas / bir kanadın isyan” (s. 10) diyerek, bir hesaplaşmanın eşliğinde duruyor. Çağın, tarihe, olup bitenlere, coğrafyaya ‘politik’ duruşla bakmayı deniyor. Türkiye'nin içinden geçtiği sosyo-politik duruma göndermeler yapıyor. Özellikle de yakın dönemde bir kırılma yaratan ‘Gezi Direnişi’ni sık sık hatırlıyor şair. Ekmek almaya giderken öldürülen çocukların ruhuna saygı duruşunda bulunuyor. ‘Acının yurdu’ diye tanımladığı ülkesini şiir üzerinden okumayı seçiyor Topaloğlu: “Bir ağaç sadece ağaç / bir park sadece park / niçin değilmiş / kanıtlanabilir / karşılıksız sorunların da / yanıtlanabilir olduğunu / gördük” (s. 26). 18, 19 ve 20. bölümdeki şiirler, Gezi Direnişi'nin edebiyatımıza/şiirimize sağladığı katkıda önemli bir toplam olarak değerlendirilebilir.

10. bölümde yer alan “herkes öyle uzak ki birbirinden / gurbet bu olmalı” (s. 18) dizeleriyle şair, modern çağın sorunlarından biri olan iletişimsizlik üzerine düşünüyor. Unutmanın, uzaklaşmanın, eylemsizliğin eşliğinde bir toplumu eleştiriyor. İnandığı gelecek düşünü; “masalınız yarım kalmamın / düşlerinizi tamamlayın” (s. 19) uyarısıyla sürdürüyor.

Enver Topaloğlu, *Gidene Kadar*'da daha çok yalın bir anlatımı tercih ediyor. Anlatımcı şiir diline yaslanıyor. İçten konuşma edasıyla yazıyor. Toplumsal izleklerde ısrar ederken slogana kaçmıyor. Ortak hafızamızda yer eden *Deniz Gezmiş, Cumartesi Anneleri* gibi önemli simge kişileri anıyor. Lirik olanla devrimci olanı birleştirme gayretinde şair. Poetikasındaki bu birlikteliğin örnekleri var *Gidene Kadar*'da. ‘Sonbahar’ ve ‘kış’ metaforu üzerinden bir çağ okuması yapıyor yer yer. Karamsarlığın hüznünü dağıtmak istiyor: “gülümse/bu karakış biter” (s. 36).

Topaloğlu'nun ana izleklerinden biri de ‘aidiyet’ olarak karşımıza çıkıyor bu kitapta. Modern zamanların yarattığı kimlik krizini sorun ediniyor şair. Bütüncül bir bakışla “kent, devlet, toplum, aidiyet, kimlik” kavramlarını masaya yatırıyor: “kendimden biliyorum/kimsenin ayak izi kimseyi / eve götürmüyor artık” (s. 45). ‘Ev’ bu bağlamda öne çıkan bir metafor Enver Topaloğlu şiirinde.

Hüznü yoğun yaşayan insanların ödediği bedele inanıyor şair. İyi insan olmanın bir şartı saydığı hüznü, ‘direniş’e dönüştürmenin imkânını arıyor. Yaşamak için “işaret toplamaktır” diyen şair, özeti olmayan ama sorusu çok olan aşk’a ve yaşam’a inanıyor. Özgürlük ve direniş odağında bir mekânla -Taksim’le- özdeşleştirdiği umudu muştuluyor şu dizeler: “aşk taksim olmaktır / dahası var / yaşamının anlamı taksim olmaktır / öyle değil mi / polis ablukasında gördük / yasaklı gördük/direnirken gördük / özgürlüğe yürüyünce gördük / aksim neymiş” (s. 54).

V.

Geceydi geçtim
Yüzüm en çok güze
Elim en çok sana
Elim en çok semaya
Elim en çok toprağa
Ağacın sarıldığı gibi
Kuşun ağaca konduğu gibi
Sana geldim
Ne uçmaktan, ne yaşamaktan anlamışım
Sesinden güneş vurmuş sular akıyordu
Gülüşünde yoksul çocukların sevinçleri
aldım sana geldim
Sevenin sevdiğine bakarkenki gözlerini
Gözlerimi aldım sana
Geldim
İçinden cehennemin, içinden ateşin
Denediğim kendimi, kandırılmış mevsimleri
Kovulmuş bir işçinin eve dönüşünü
Sevdiğinin öldürdüğü kadınları
Siyanürün umuda oranını
Sıfıra çözüm bulamayan matematiği
Karanlıkta yaşamaya alışmış yoksunluğu
Aldım
Sana geldim
Belki kardım, belki karın ağrısı
...
Belki ırmağın kayalıklardan döküldüğü yer
Belki suyun suya değdiği yitim
Onu aldım
Sana
Geldim

Bireysel tarihine sorular yönelten öznenin çıkış arama yolculuğuna eşlik ediyoruz kitap boyunca. Dün, bugün ve yarın’da olmuş, olan ve olacakların hesabını tutuyor şair. Zaman’ın ruhumuzda, vicdanımızda, belleğimizde yarattığı tahribatı yakın dönem Türkiye toplumu içinde görmemize olanaklı kılıyor. Ütopyasını da açıklıyor şair: “burada olmayanlar/olmayanlar da burada olsaydı/olabilseydiler keşke/şölen sofrası olsaydı masamız/bilgeler ve şairlerle oturduğumuz” (s. 58).

Enver Topaloğlu *Gidene Kadar*'da, ‘çağının tanığı bir şair’ olarak üzerine düşeni hakkıyla yapıyor. Can yakıcı, insansızlaştırıcı kavram ve izlekleri tercih edişinin nedeni bu aslında. Modern insanın varoluşuna, açmazlarına, çıkmazda oluş hâline odaklanmasının bilinçli bir yönelim olduğunun kanıtı aynı zamanda bu şiirler. Şiirin tanıklığında geliştirilen duyarlıkların, öznenin kendi ben’ine kapanmadan geliştirdiği bir söylem bütünlüğüne dayanıyor *Gidene Kadar*. İçimizdeki ve dışımızdaki ‘soluk renklerin nefes aldığına’ inanarak okuyacağımız bir kitap bu yönüyle.

Şiirin gücüyle ‘taşı yumuşatmak’ için de okunmalı *Gidene Kadar*.

* Enver Topaloğlu, *Gidene Kadar*, Mühür Kitaplığı, İstanbul, Kasım 2019.

Fahrettin KOYUNCU

KARMAKARIŞIK BİR HASBİHALDEN KALAN KIRIK DÖKÜK ŞEYLER

Baktım elinde yelkensisiz bir yalnızlık
N'oldu yeniyetme yoruldun mu dedim
Yarabbi deyip üfledi kıyısız mazlumların âhını

Sonra unuttum ben onu iyi mi
Bekle Allah bekle gelmez aklıma
Bırakayım dedim ara vereyim biraz verdim de
Moladan sonra oldu evet hatırladım
Gelip geçenlerin dedim akılları işlerinde
Mallarında varlarında yoklarında çoklarında
Oysa derin uykularından öylece bakıp duruyor birileri

Çıkışa geldik dedi muavin incek kimdi
Hoop atladı o yeniyetme ben ben dedi
Halbuki alakası yok onun benim gördüğüm rüyayla

Şimdi mavi bir ekranda adı çıktı büyük büyük harflerle
Harun dedim oğlum bu senin adın
-*Amma yaptın dayı sen de dedi*
dünyanın tek Karun'u ben miyim
Şaşırdım kaldım cama konan sinek gibi

Lazarat'ın konumunu attım hemen babama
Uzattın be oğlum dedi tereciye tere mi satıyorsun

O an atımın bir şaha kalkışı vardı ki görmeliydiniz.

15 Djethor 2019/ Denizli

Necip YILDIZ

BİTÇELEN

Smokinini kuşanıp ücretinde davetsiz gecenin
İnce bacaklı sivri yüzlü aman nasıl da centilmen
Yan çizer oysa insan gördü mü yantir yüntür
Kımlıtsını gecenin mor çıkınına gizleyerekten

Bakın uğrun uğrun dolanıyor yine yercil yercil
İğreti ve hantal bir bavul taşıyor ardında kırçıl
Aniden duran yön değiştiren yarasa-antensiz
Mücevir alanda eflatun bir gece görüş dürbünüyle

Saksağanlar düşünde peynir görür bu vakitler
Uykusuz askılı dallarda boğuk baykuşlar dipcil
Çok hayın mı sinsi mi dolanır gündüzlerden ırak
Sizlerden 'yaban' olsun aman iyi ki değil evcil

Fakirin kapısına tüner kar dalgıcı say ki balıkçıl
Bitlendi mi dalar sulara bir kamışla çıkıverir bitsiz
Kırk ayaklı tazı adımlarıyla pıt pıt pıt bırakmaz iz
Yitirtip yönünü eğrin eğrin tüyer kızıl bir kaçakçıl

İsmail Cem DOĞRU

DURAĞAN

uykuyu araya almanın tadı dudağımda iyi izler
bırakırdı, parmak uçlarıyla çizdiğin geçitten
boş su testisine, tendeki huzurdan üstelik

aramızda kendini yersiz hisseden nemli gök
gürültüsü özgürlük istemiyor, kırgın olma
ihtimali albeniyle ısıtılmış rota için kısıtlı
süre ve kısa hazırlıklar gözümü korkutmuyor
değil ama bu haza en yakından tanıklık
etmenin telaşına kendimi adıyorum

beni bilmiyorsun kendini de, oysa dünyanın
türlü halleri vardı, bizim için tek seçenек
yeryüzünün geri kalanıyla dahası geride
kalanıyla bir olup tüm derinliklerine bakıp
yeniden çıkamıyorduk diye dünya ikimize
bölünmüştü ki bir bakıma dost dediğin zor gün
gibidir ne çıkar diyordum hem ne diyordum emir
telakki etmiş olsaydın boş elmanın hem kurt hem
dişlenme özlemini kahve molasına sığdırmak
etrafın dilinde, dudağında iyi izler bırakırdı

oysa ne çıkar dünyayı koruma kaygısıyla
şifremi tuşlasaydın tüm güvenlik duvarlarım
emrinden henüz düşmemişken bir bardak
su içmek mi bach dinleyip beni toplumun
gergin bakışlarından sakınacak ve üstelik
seni bu temkin neden kurtarsın, bir mezar
kaç para benim yapılacaklar listemin yanında
ama o da işimi görmüyor bana yapılanlar
listesi keyif sigarasını tütürüyor korunmak
dahi yersiz, maddeler halinde

seni üzmesi muhtemel bu uykudan yanık ten
gürültüsüne sinmiş izleri koparabilirdik,
bach resimleri gibi boş şarap şişeleri de
günah merakıyla pekişirken

Funda KARALTI

YAKA

Dikiş dikerken uçlanıp saçakları görölmesin diye
Acılarına sürfile çeker annem
Temizliğidir sürfile
Dikilirken yakası dağılan yüreğinin
Şiir yazarken acılarımı ucu ucuna ekleyen
Bir sigara paketiyim oysa ben
Samsun'dan Tekel'e terfi eden
Yüksek rütbeli bir ölüm emriyim
Kendi cenazesine giden
Ya babam!
Hep yakasına karanfil takar
Annemin sürfile ettiği gömleğin biriyle
Şiir günlerine gelirken...

BİR DİLSİZ TENEKECİ'DE SÖZÜN KESTİĞİ DİZELER

Naci BAHTİYAR

İki yıl aradan sonra yeni bir şiir kitabı daha yayımlayan Hüseyin Peker, *Dilsiz Tenekeci** ile okurun karşısına çıktı. Toplam 60 sayfadan oluşan kitabın adının çağrışımsallığı da fark yaratmış. Kitabın adı sanki anlatılmamış, anlatılamamış bir yaşam öyküsünün varlığını anlatır gibi duruyor. Peker'in en az anlattıkları kadar anlatacaklarının olduğunu da tahmin ediyorum. Söyleyecek sözü olan her şair, yazar gibi H. Peker de anlatmaya, yazmaya devam ediyor.

Tenekecilik mesleği hakkında herkes az ya da çok bir şeyler bilir. Belli bir eşya, araç-gereç yapmak için teneke levhalarını belli ölçülere, şekillere göre kesen, lehimleyen, perçinleyen bir mesleğin adıdır. Sıradan bir mesleği yapan kişinin dilsiz (ahraz) olması, Peker'in şiirinin kapısını aralamada belki de ilk neden olarak görebiliriz. Şiir ile tenekecilik işinin tek ortak noktası belki de her ikisinde de fazlalıklar da, eksiklikler de sırtır. Olmaz yani. Şiirde de arınmaya (katharsis) ihtiyaç elbette var ama diğer sanatlarla göre daha çok ihtiyaç var. Dilsizin anlattığı ise karşıdakinin ne kadar anladığıyla da doğrudan bir ilgisi olmalı. Senin anlattığın karşıdakinin anladığı kadardır sözüne de göndermede bulunduğunu görmek zor değildir. Şiir de böyle değil mi? Şairin anlattığı kadar okurun da ne anladığıyla ilgisi yok mu? Bu bakımdan kitabın adını çok derin ve güçlü buldum. Adı geçen şiiri okuduğunda sanki şehrin panoramik gezisine çıkmış gibi olursunuz. Bu gezinti devingen, hareketli, yaşayan, akan bir şehir olduğu da bellekteki resimlere bir yenisini ekler. Dilsiz Tenekeci şiiri sadece kitaba adını vermekle kalmamış H. Peker şiirinin ana özelliklerini de kendi içinde barındırmış diyebilirim.

Hüseyin PEKER, 29 Mayıs 1946'da İzmir'de doğmuş. İzmir Atatürk Lisesi'ni bitirmiş, İzmir Fen Fakültesi'nin 2. Sınıfından ayrılmış, İstanbul Gazetecilik Yüksekokulu'nu bitirmiş. Bankacılık yapmış. Arkadaş Zekai Özger Ödülü'nü (1997), Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü'nü (2000), Orhan Murat Arıburnu Şiir

Ödülü'nü (2001), ve Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü (2007) almış.

Peker'in şiirlerinde, toplum içindeki bireyin duruşu, bireyin toplumda yaşadığı sorunları, bu sorunlara yaklaşımının şiir diliyle nasıl anlatılacağına örneklerini sunar bizlere. Çarpıcı bağdaştırmalar, olayı veya olguyu tersinden düşünme Hüseyin Peker şiirinin özelliklerindedir diyebilirim Sökük şiirinde *döktüm suya bedenimi, cezalandırdım* (s.7) dizeleriyle farkındalık, tersinelik yaratmış. Aslında bu şiiri okurken şiirin adın "Yalnızlık" mı olsaymış diye içimden geçirmedim de değil. Beş farklı yerde siz *gittiğinizde çok yalnız kaldım* dizesiyle karşılaşıyorsunuz. Şairin yalnızlığı yadırganmaz ama Peker'in bu durumun bilinmesini de istiyor. Bir yakınma, bir çırpınıs olmadığını *gönüllü olarak sürünen bir eserdi benimki /yeniden beyaz sayfalar açacak kuşların biçimi / sis dağılmadan yeniden başlayayım* (s. 9) dizeleriyle anlatıyor sanki. *yolum bittiği yere gitme dedim, devam ettiği yere git* (s. 8) Bu dizelerini tecrübe ettiklerini arkasından gelenlere rehberlik etme çabası olarak da görebilmeliyiz. Gerçek yaşamda da genç şairlerle münasebetinin oldukça iyi olduğunu biliyoruz. Güngörmüş tonlamaların, fısıldamaların olduğu dizelere de yer vermiş kitabında: *yolum bittiği yere gitme dedim, devam ettiği yere git* (s.8). *soyarak temizle, soyunarak dünya mirasını / taşta sürterek öğret öğrencilerine gerçekleri / taşı kırarak, yontu biçiminde öğrensinler hayatı* (s.12) ve *kaygan yokuşa adım atma dedim sessizce / kaçış yolları ara* (s.17) Tören

Tekerlemesi şiirinde: *"kim bir şeyi çok seviyorsa / ona köle olmuştur / düğmesiz gömleğim böyle diyor / oyunun bitmesini bekle / sonundaki karanlığa bak / kaya sanmaktan vazgeç kendini"* (s.26) *"üç günden fazla terk etme sevdiğini"* (s.31) Bu öğütleyici dizeleri sanki almak isteyenler alsın, almasanız da siz bilirsiniz demeye getirmiştir şiirini: *"kötü rüzgarlardan geliyoruz: / evde kavgalar, tabak çanak kırılmaları / sert kayalıklarda yarasa görmüş biriyiz / vitrin evlilikler böyledir işte! / koşullar erir, dalgalar gürleşir / yaşam köpürür, dersi dinlemek istemeyen / çıkar gider dersten,"* (s.31)

Sosyal sorunların, işsizliğin ya da eğitimini aldığı işi yapamamanın anlatıldığı şiirlerden de görebiliriz onun şiirlerinde: *"örüp örüp atıyorlar / bulaşık bezi niyetine çocukları / mimarlık yapıp, baraj bitiremeyen / çoğunu gördüm bunların /hiç anlamamışlar sallanmış duvarları"* (s.18) *örüp örüp atıyorlar / çamaşır ipine diziyor anneler / çocuklar mandalsız asılıyor kurumaya / boş arsalarda her şey alt üst* (s.19) Gördüklerine, yaşadıklarına özlem duyduğunu da güçlü bir şekilde anlatmaya çalışmış şiirlerinde. Aslında bu kitabı okumak H. Peker'in geçmişine de gitmek demek değil midir? Ya da bizim böyle düşünmemizi mi istemektedir. Bu sorunun yanıtı şairdedir. *kitabım kök salmış geçmişine / kapağına derinlik arzusu çizildi / ağaca çıktı cilt kapağı /balta nerede dalları keseyim?* (s.9)

Hüseyin Peker şiirinin asıl parantez açılması gereken şey *oğul yarasıdır*. Gönül yarası gibi durur şiirlerinde. *Toz Bile Değilken*** kitabında geçen Ataları Köleydi Oğlumun şiirinde bunu çok net ve etkili bir biçimde görebiliriz. Sanki o şiirden kalanları, yazamadıklarını bu kitabındaki şiirlerinde de görebiliriz: *hiç oğula hasret şiiri yazdınız mı? / elin üşümesin derken oğlunuza.*(s.16) Peker yakın çevresinden, birinci derecede olan yakınlıklardan şiirinin konusuna dahil etmekte de başarılıdır. Bu yakın(ma)lık bazen de hasretlik, bir araya öyle ya da böyle gelememek biçiminde karşımıza çıkmaktadır. *"sen ki sınıfı geçtiğinde, yüzme birinciliklerinde / kol damarları çekilesiye alkışlayan baba /şimdi ise bilekte kan:"* (s.17) Aynı şiirden devamla: *"şimdi oğula hasret kesilmek niye?(s.16) kalan gürültü ateşliyor beni / sesli terlikler gyidim / büyük gemilerin büyük avları olur / dev ağlarla ördüm, oğlumun hastane bahçesini..."* (s.17)

Yine Pişmanlar Kafilesi adlı şiirde *çocuğunu dünyanın bir numarası / yapmak isterken / yalandan yüzüme gülen dünyada / bir kağıt destesi olduğumu fark ettim* (s.23)

Hüseyin Peker şiirlerinde yaşadıklarını, olmasını istediklerini, tecrübe ettiklerini, uzak ya da yakın ilişkilerini, sosyal sorunları-ilişkileri kısaca yaşama dair ne varsa onu yazmıştır. Hayatla ilgili derdi olanların, sözü olanların, Türk şiirine bir tuğla da benden olsun der gibi yazmıştır. Şiirlerinin içine girdiğinizde kent yaşamının en canlısını, en hareketlisini panoramik bir gezintiye dönüştürerek vermeye çalışır. Bu cümleyi tekrar ediyorum, biliyorum ama altını da çizmek istiyorum. Şiirinin her bir dizesinin bağımsız olması şairini yaşantısıyla elbette bir ilgisi olmalı. Kurgulamaları, benzetme ve bağlamaları günümüz şiirinin tüm özelliğini içinde barındırır. Şiirin bağımsız dizeler oluşu, hemen hemen her dizenin yüklemine kendisinde barındırması, bazı dizelerde zincirleme yüklemelerin bulunması Hüseyin Peker şiirinin yapısal ve değişmeyen özelliklerindedir. Kurgudaki ritim duygusu yerleşmiş, dışa akım sağlamış, tasarlanan ve bilerek yapılan şiirinin mayasını şehir ışıklarıyla renklendirmiştir. Bende kalan şu iki dize ile sizde kalacaklara rehber olsun isterim.

*duman dolu bölgelerden geçiyorduk /
insan bir kez ölür, ben sende kaç kere!* (s.50)

* *Dilsiz Tenekeci*, Klaros Yayınları, Eylül 2019

** *Toz Bile Değilken*, Artshop, Nisan 2018

Barış ERDOĞAN

ÇİÇEKSİZLİK YIĞINI

ellerini bir şeylere benzetemedim, ellerini
bahara benzer, umuda benzer, hikâyemize benzer
zamansız sevdalandığı olur, ateşi yükselir
ellerin el olsun, beyaza çalsın, türkü yaksın
biraz kına koksun, şarkılara benzesin
ellerin bilinmedik semtlere dağılsın
elim olsun, dilim olsun, çok şeylerim olsun

semtler semt adı değil, çiçeksizlik yığını
çoğu karınca yuvası, dağılmış hatıra, zambak
benim huzurum orda bir yerde başkaldırıda
kehribar karası bir gözyaşı gibi düşecek hisseme
semtler sahi ne; eflatun mağarası, körler kuyusu
belki bozkırda havalanan kumru yavrusu
kumrum olsun, yavrurum olsun, çok şeylerim olsun

yarın diye bir şey yok bugünden ölmeye yatana
yekin, biraz devin, kalanlar toprağına sürüngen
ah benim eğreltiotu duruşlu sevdiğim
hayat yaşamayana hıçkırık, engin boşluk
nefes al, nefes ver, yol eşkin gidenin
zaman göğüs ağrısı, nefes kilitli sandık
sandığım olsun, yandığım olsun, çok şeylerim olsun

Tuncer GÖNEN

KIRIK EVLERDE BAŞLIYOR İSYAN

İsyan uzatıyor akşamları, karanlığa düşüyor gök kuşakları
Kırılmış evler abanıyor üzerimize,
Derin dehlizlerden geçiyor köpürmüş kimi evler
İsyan bir tırmık eşliğinde akıtıyor susuzlukları
Sokak ışıkları ve kaldırımlar
Ve yakılıp, hoyratça kırılırken umutlar, unutulmalar

Sana el uzatır gelecek, sana bakar saklanan ufuklar
Çıkar yengileri çıkınından
Kötü bohçaların say onları geçmişten
Isındıkça genleşsin gökyüzünün yere düşen kiri
Tanrıyla öldürülen şans
Direnenleri artık kimse titretmemeli

İşte bak, sokaklarda düştü çocuklar,
Sokaklara doğru ölüyor çocuklar
Sokaklardan yükseliyor yeni çocuklar
İsyan, adımı ilk duyduğum o derin çukurda
Kendiliğinden, at başı gibi uzatıyor akşamları,
Sanki karanlıktan yükseliyor gök kuşakları

Üzeri çizili duvar, kahrından ağrı çektiğimiz yaz
Sokakta saklanan kan, zalimin biriktirdiği kin
Cama yansıyan öfke, suda parlayan ölüm
Çocukları sırtlayan yollar, hepsi düşerimize doluşuyorlar
Üzerimize çöken gök kubbe, çok uzaklarda patlayan rüzgâr
Hepsinin gözünde dikenli gözbebekleri

Bir isyana yerleşiyor evler,
Bir isyanı tutuyor belinde altı patlar,
Bir cümlenin zehirli kuruluşu gibi
Kuşların bile bize katılması ondan

Necati ALBAYRAK

UZAKTA BİR YER

uzakta bir yer
kök salar düşünceye
neymiş sökülme

insanlarsa çağlayan
sularıdır derinden

düşerken yaprak
tutunur toprağına
körpe fidanlar

ağaçlar mı ağlayan
gözyaşları sevinçten

Abbas KARAKAYA

TÜRKİYE'NİN MARKASI

Pencereleri açılmaz kapalı
Işık düşmüyor masalarına
Anahtar deliğinden bile
Deviniyorlar tabut karanlığında
Ama inci çıkaramıyorlar

Anakronik ve ezberciler
Pratik değil kurnazlar
Fetih rüyaları görüyorlar
Koltuklanmaya bayılıyorlar
Her şeyin sahtesini seviyorlar

Hastaneleri yok şehirlerinde
Stadyumları var, milyon dolarlık
Parkları yok, müzeleri yok
Yürüyecek kaldırımları yok
Dağları, yaylaları yol, yolları araba dolu
Gene de geç kalıyorlar evlerine

Temel haklardan korkuyorlar
Eşitliği, özgürlüğü
Küfür sayıyorlar
Düşmanın da insan olduğunu
Ne yapsan düşünemiyorlar

Devletin müsaadesiyle
Keskin kılıç kesilirler
Provokasyona gelirler
Provokasyon olmasa da
Kan döker, linç ederler
Başlarını yastığa koyar
Ezan sesine kadar
Uyurlar, uyuyabilirler

Orman yakmaz çoğu
Ama ağaç da dikmezler,
İtiraz, isyan da etmezler
Denizleri, ormanları yok edilirken
Zehirlenirken toprakları...
Başlarını kaldırıp tarih yalanlarından
Televizyon dizilerinden
Bakmazlar mı dışarı?

Osman Serhat ERKEKLİ

771

Çöpten atık malzeme toplayanların torbası dolunca sanki evlerine koca bir ekmek torbası taşıyan karıncalara benziyorlar.

772

İdeoloji,siyasete dair herşey değişecek; şiir kalacak. Ama sevgi olmayınca şiir de olmayacak.

773

Doğada mucize yok. Kendisi mucize. Ölenler geri gelmiyor. Rüyaalar koptuğu yerden devam etmiyor. Ölüm uyanmak.

774

Ay neye yaradı binlerce, milyonlarca yıl. Sevgilinin yüzünü aydınlatmaktan başka. Bugün ay gündüz göğünde soluk bir öpücük gibi.

775

Ben de yaşadım Dünyada. Güneşin ışıktan boynuzları vardı.

776

Erkan Kara diyor ki : Şiir olmasa neyle temizlenecektik?

777

İrfan Yıldız, Salih Mercanoğlu ve Gökhan Arslan orijinalliğe kılpayı yaklaştılar.

778

Ozan Öztepe ODTÜ'de bir mimari sempozyumda mühim bir bildiri sundu. O bildiri ve *Virüs* dergisinde yayımladığı yazılar, mekân-metin bağlamındaki doktora tezinin altyapısını oluşturuyor. Ve yine dostlarımdan Şeref Bilsel *Varlık*'taki yazılarını Şiire Giriş Dersleri adı altında toplayacak.

779

Hüseyin Alemdar diyor ki: Bir şairin yaşarken toplu şiirlerinin çıkması, yaşarken ölmesi demektir.

780

Bana gelen kitaplar:

- Eren Şahin / *Yıldızlı Sıfır* (yer altı edebiyatı)
- Orhan Emre / *Neda* (kendine özgü bir tarz)
- Mehmet Muzaffer / *Şuur Defterinden Bir Gazel* (naif)
- Sina Akyol / *Çayır Kuşu Zaten Hep* (geç keşfettim)
- Abdülkadir Budak / *Dalgın Rüzgar / İştahlı Makas* (toplular şiirler iki cilt-bir ömür).

MEMLEKETİMDEN
İSYAN MANZARALARI - LXV

KEMAL KURKUT'UN KEFARETİ

muhterem ağabeylerim
bunlar sussunlar
ben konuşacağım...

Ölüm
kutsaması toprağın tenimi
beni taşıyan ovidan
ovaya

sırtıma sürülü kurşun
tohumu solgun
bahçenizin

koşar adım azaltırım
tabanımda dünyayı
dirilir canım
gelecek
bahara

bir şey yok ürkecek
ilk nefesinden karanlığın
günlerimizi örtüyor zaman
devriliyor gölgesi
şafağın

düştüğüm;
bir çocuğu andırır
kalkar birazdan
dizi sıyrık
ve kan
gözlerinde
kora koşan alevin
telaşı
var

ozanların usuna
yazılsın
söylediklerim
geçsin zabta;
her
bilenen bıçağın
var bir
kefareti

Gültekin TEZCAN

KIŞLARIN SÖYLEDİĞİ

sonra ben bir bıçağın ucunda
dar zamanları bedenime uydurabilmek için
ve sığınabilmek için,
yas günlerinde fukara öfkelere
hem kırılmadan, ve saklayarak usulsüz yanlarımı
nice sıratlardan geçtim

komşuların diliyle doğurmuş önceden annem beni
pencerelerde büyütmüş ki,
güneşi görmezsem ezber yitiriyorum
karanlıklarda eksilmem bundan
dünyamı ve harflerimi düşürdüm,
toplasın bu zaman

toplasın bu zaman
dört kitabı lal eden
içimdeki sudan çıkmış,
balıkların güzelliğini

ben bir deriyi giyiniyorum şimdi
kendimde neyin zerresiyim, kaç soruda tükendim?
kalemimde küf, sözde düşüm
yani kaç yanlış doğrular bir bekleme?

tanrı belleğimi içmişti, hatırlamıyorum
bir elçilik canım vardı şair olmadan önce
tanrı belleğimi içmişti, tanrı bundan sarhoş
dünyanın kısa ayağına gömdüler şiirlerimi

şimdi, bir romanda kaybolmuş gibi şaşkın,
bir dağa örtülmüş gibi soğuk,
ve bir yalana karışmış gibi bir yalansam
boşluğuma bırakın beni,
ne de olsa her düşüşüm:
yokluğumun yorgun taziyesi.

Esat ŞENYUVA

BİR MASAL

yıkıntıları seviyorum yüzümde
yamaçlarda salınıp duran kuru otları
gelincikleri ve sazlıkları
bir kara saban izinde devrilen
çocukluğumla yüzüm arasında
ölümü kovalayan ince solucanı

insan bir masal mıdır
kalbini çözmeyi bilmediğimiz
incecik bir saz teli midir
dokunup duran o anlaşılmaz sızı
dünyanın ötesiyle aramızdaki

tanrı dinlenmek için mi bizi yarattı

Fatma ARAS

KAN KENDİNİ YENİLER

Güneşime perde çekti İstanbul
gökle bulut birleşiyor denizde
ıssızlığı sallıyor son Karaköy vapuru

İskemlesiz bir masada bekledim, sen diye
camlara çarpan güneş üstümde kırılıyor
ellerim, yabancı bir dalgınlık
aklımdaki o resim anlamını yitirmiş
unutmak, Nuh'tan kalma bir tufan
isyanım: paslı ihanet
birden çığlık oluyorum sularda
kendimi seyredirim ölüme dağılırken

Gönlümden çıkacağın bir pencere açıyorum
bizi bağırıyor kuşlar
gün şiirle başlatıyor özlemi
mavi ve gri
kapıları dar bıraktı İstanbul.

İçimin küllerinde direnç çiçekleri...

Nevzat KONŞER

VE

Geceye atılan bir halatla
kurtardım kendimi

derin bir düşe atladım da
toz parça olup öldüm orada

her sevgiliyle biraz daha biriken
hüzün sesi ve duvarlarda kir

ikimizi birbirine bağlayan
ince bir sarmaşıktı "ve"

ve cümleler içlerinde boşluğu
ve cümleler seslerini imlanın...

sus! bir kedi bakışı düştü sayfaya
bir salyangozun kalbi acıdı

geceye yayılan gül kokusu
kanadı ellerinde

ve ikimizi birbirinden ayıran
ince bir haykırıştı "ve"

Ejder DEMİR

HAVA DURUMU

adamın yüzünde
hepimizi üşütecek kadar
ayaz var

herkes birer odun atsa sobaya
ne adam kalır ne de ayaz

Gülçin Yağmur AKBULUT

YAZ MAVİ

Bir insan ağacıym
aşkımanın dili yağmur

Hava yaz mavide olsa
yol buluyor gök ırmak

Bu yüzden olsa gerek
sulu sepken yağıyorum

Siklamen bahçelerinde uçuşan
puhu kuşu yüreğim

Limanın son kıvıltısında
güneşin türküsünü arıyorum

Kristal ay evine sığmış
küçük bir kar çilentisiyim

Sıraladım umutları
asudeyi bekliyorum

Hasan TEMİZ

AKŞAMIN VE ŞEHRİN SESİYLE SÖYLEDİĞİMDİR

Beynimde ısrarla dolanan akşam
Hep bir gümbürtüyle ağzımın yamacına kuruluyor
Üşüyorum, hazırlıksız yakalandım derilerimle kışa
Göğsümde kıvrak hareketlerle gezinen bir dünya vardı
Göğsümde geri çekilen kelimeler...
Tıkanan ve çok söz söylemek isteyen hallerimle
Hazırlıksız yakalandım hepimize

Tasarılarım uygulanmaz
Tembelin tekiyim, ellerim cebimdeyken bunu size
anlatamam

Size çok şey anlatamam
Kumların ve göçlerin yazıldığı bir oyunda ben
Rüzgârın haşmetinden kırılan bir dal olarak ben
Ne söylersem kendi boşluğunda sönen söz olarak
belireceğim
Nitekim açığa çıkmış yine
Alnımda sarhoş adımlarla kaynayan yaşamak

Dikkatimi göklerin kızılına adadım
Kızıl bir kederdi esmer çocukların ruhumda çaldığı müzik
Esmer çocukların atlara olan sevinciyle ışıldayan dağlar da
vardı elbet
Mutlaka öpülecektir taşralığından bu şehrin de...
Tembelin tekiyim, bunu ben önceden de söyledim
Ellerim sokaklarla doluyken size sarılamam

Akşam ürpererek geliyor
Akşam işçi babaların eve dönüşlerinde başlıyor
Yollar uzaklardan esiyor...

"Kalbim
Evine
Dönecek misin?"

Peria KAYRA

RUH İKİZİM BİR ÇOCUK PÖTİKARE PEMBESİ

Pötikare, pembe beyaz
Robdan büzgü, kollar karpuz
Kir tutmaz bir entarim vardı.
İki kocaman cebi vardı.
Yakınlarda bir dere vardı.
İçi çakıl taşı doluydu.
Tıka basa doldurdum.
Delinir, annem yenilerdi.
O delikler yüzünden ben, annem delirdi sanırdım.

Güne çişlerimizi yarıştırmakla başladık.
Üç çocuk bir sabah yeli.
Bir de çakıl taşlarını..
Kim uzağa fırlatacak
Kimin çişi daha hızlı
Tabii hep ben kazanırdım.
Arkadaşlarımın bana bozulduğunu bile hiç hatırlamam..
Azıcık "of, puf."
Yine mi seen" sitemleri arasında
yeni oyun aramızda güvercinler uçururdu.
Meğer hayat bozulmuş tanrıları kızdırdıkça.
Ne bileyim ben çocuk aklımla
hayatın tanrıların oyuncağı olduğunu.

Büyüdükçe her adımda mat, üstüme saldıkları hayat fena acı
çıkardı.

Sansın.. Elim pötikare.. Elbise cebimde kaldı.

Bir bir çaktım acıları temele dize dize
Çıktıkça duvarları, hepsi altında kaldı.

Dilimi çıkarmazdım pek; ipek gömleğimdi sanki.

Şimdilerde sokamaz oldum; güveler yer, kurtlar kemirir,
bolluktan daral gelirmiş, içeriye girmez oldu.

Marsa tatil sözü verdim de şansım beni terk etmedi.

H. Koray ÖZER

BENİMSEME

öyle ya da böyle
zehirli meşe ve bal

gevşer kaburgamın dişlileri
buz dolu saatler başlar

gözü üstümde dört duvarın
fısıldarım beyaz güneşliklere

öyle ya da böyle
geniş kollarım ve yalnızlık

sarılmak isteriz...

Yusuf ARAF

ADIN GEÇTİ

seni sevdim
kalbime yetmiş üç dikiş attılar
öptün geçmedi yaram
yaram kendine yabancı

dik memen
ağlayan dudağın
ve
mümkün mertebe uzağında kalan kokun
beni böyle ben etmekten galip

seni sevdim
benim sen olan yerlerimi tedavi altına aldılar
dudağının dudağında kalan parçasına el sürüp
uyuşturdular
o sıra kuşlar yer değiştirdi göğsünde
öyle diyordu çıplak spiker
renği bozuk televizyon haberlerinde

adın geçti
peşinden üç defa şuurum

seni sevdim
kalbime yetmiş üç dikiş attılar
öldün geçmedi sızım
sızım kendine endişe /

Mehmet RAYMAN

BEŞ PARMAĞIN GÜZÜ

enimi boyumu bilmezken
öne sürdüler soy ağacını
dalı budağı hiç uymuyor köküne
meşe koruluğundan bir büküm
kafkas rüzgârı belki de

sıyırmık diyor anam
çam ağacı reçinesine
ormana yaşlı köyünden akan sular
ceviz kozağını sürüklüyor yazıya
dedemin bacağı gitmiş
osmanlı rus harbine

kelkit çayına düşmüş
ninemin al pürüm yazması
çekile çekile bozkıra yamamışlar bizi
çanakale'de görmüşler dedemin izini
gelincik yazından kız kardeşim
kamyon kasasında yakalanmış menenjite

tüylerim ürperiyor
yaşadığım yoksulluğu görünce
tek bir aşkım var benim
emeğin yazına kurduğum sofraya
sınıfsız gittiğim okullardan kovuldum
enseme yazdılar beş parmağın güzünü

Yiğit ERGÜN

YERİNDE KEŞMEKEŞ

parmağımın ucunda öyle ıssız kan toplamış
rüzgârın hacmi kadar harelenmiş bir blu tufandan
bitlerim yeni çıkmış şeytan henüz görücü gelmiş
ve bir daha gitmemiş aceleden
böğrümde şarapnel yerine onca lades kemiği
geçmişimde kurulan paktları yeni anlıyorum ben
çok sövdüğüm gidişinin ardından
bir virüs bir açık bir yara
imkânsız kalmış kurtulmam belki kazayla
bir taş kaçır da tanrının gözünden
belki çıkarım o zaman huzurun kerevetine

evvelimin fermuarı yırtık
açık korkularımın kapağı
epey gece eskittim çok işittim ayrılık
sorundu tıpkı hayat gibi bozgundu her şey
maksimum haz kadar yanılıydı bilimüm insan kalmak
zaman iltimas geçmiyordu tercihlere
aşınıyordu aşksızsa an
nereye gitsem peşimden gölgeme zıplayan
tüm sıfır teoremleri naçiz bünyesinde konaklamış
acı tadından acı ve üstünde bir gök çelik kaplamalı
fiyakasını cilalayacak resital arıyor durmadan

birazdan doluşacak istemesek de küfür
aşılı sertifikası yetmeyen gureba
göz kırpacak bir şiir, ben el etmeyeceğim
kırdığım kalp hiç çıkmayacak yerinden
ve bitti mola, çekeceğiniz var dilimden

asık suratlı serkeş ritim
bozul artık garbımdan uyanmaya geldim

Mustafa EROĞLU

YANLIŞ MÜHÜRLER

Haydi hatırla beni.
Bir zamanlar, yanlış bir üstünlük olan beni.

Gözlerim yanıyor çünkü.
Hırsız sofralar açık birer yara gibi bakarken
açlığım...

Gel şu duvarın önünde soluklanalım biraz.
Camiyle aslanlı yol arasında çıldıran onun.
Varsın, yanlış mühürler optik odalarda bizi
Ezberlesin.

Bak, bir mezarın tarihine ne güzel benziyoruz!
İnsandan, zamandan ve bütün seslerden dışarı
çıkan tarihine.

Şehir, arsenik ve ıslak tahta kokuyor.
Akbabalar tünemiş gözlerimizdeki uçuruma.
Ayaklarımızın altında yırtılıyor denizin bulanık
mavisi.

Haydi gel! Helalleşme zamanıdır artık.

KIŞ SALGINI

VI
ah küçücük bir inanç bile yetecek bana
bir kıştan daha çıkarmak için kendimi
dövülürken trampetler bir çılgınlık töreninde
uykusuz geceye hazırlıyorum yastığımı
dört duvar genişliğinde yeryüzünün soluğu
girdap gibi içimi oyarken günün hesabı
konuşup duruyor karşımda bir yalan kutusu
merakla içinde kaybolduğum kitaplar
ısıtmıyor parkların yeşili kadar kalbimi
bana bir yalan lazım gerçeklerden daha yakıcı

VII
karıştırdığım çok oluyor yaşanmışlıkla düşleri
ay davetkârdır çıkarmak için zaman yolculuğuna
bir kanat çırpımı uzakta anılarda yitirdiklerim
annem eğmiş başını bitlerimi kırıyor tek tek
bir gençlik sarhoşluğu içinde babamın gözleri
eskisinden daha hızlı ve aceleci zamanın dolabı
oysa ben büyümeye bile fırsat bulamadım daha
kardeşlerim taş atılmış kuyular gibi bulanık
ürpererek uyanıyorum dalıp gittiğim uçurumdan
bir ben mi hayalim diyorum herkes mi yalan

VIII
günler kısaldı ama kâbus gibi uzun geceler
sevemedim ben doğa annenin dengesizliğini
sabah uyandığımda kapkaranlıkken çarşılar
evime dönmeden neden bu kadar aceleci gece
göğüslerken bir eşkıya gibi yolumu kesen poyrazı
paltosunu çaldıran akakiyeviç'e benziyorum
çehov'un öyküsü kadar çabuk bitse de şubat
kaplumbağa hızıyla geçiyor ocaktan önce aralık
işle evin arasında üşüyen bir kardan adamım
sırtımdaki yük değil akşamların ıstırapı

IX
elimi bir kedinin başını okşar gibi yapıyorum
kendimden saklamak için yalnızlığımı
yalancının biriyim, iyi rol yaptım bunca yıl
sevmek zor diyorlar, mış gibi yapmak kolay mı
üfledikçe uçuşu veriyor ikiyüzlülüğüm dalga dalga
gövdem ayağıma bir tüyden daha hafif ve uzak
varmış gibi yaşayıp yokluğa iman edenlerdenim
hayır demem elbette sıcak bir döşeğin hazzına
bir doyunluğun sahte rahatlığıyla avunsam da
burnumun ucunu göremeyecek kadar körüm

VEDASIZ

İrkilmeden beş ciyfe bırakmıştın ardında
Karşikonmaz balınla balçığı savunmuştu
Katmansız, derişik karanlığın içinde
Or'da en öğütücü teklüğünde gecenin
Lezzetinden hiçliğın, sisinden yitiklerin
Yomsuz uçucularla aktı gitti bedenın

Cihan OĞUZ

DÖRT NALA AYRILIK

Huzursuz bir çocuk
Sol tarafına yatıyor geceleri
Telâşından yastık sırtıslıklam

Kırkına kadar her gece uykusuz
Bir Allah'ın kulu yok günahına ortak
İntiharın i'si bile geçmez yamacından

Yaya geçitlerinin en kahramanı o
Kırmızı ışıkların baş muhalifi
Seyrüsefer bir hayat hangi kazaya kurban?

Herkes yürüten merdivenlerde cirit atıyor
Onun kalbi yirmi bir basamaklı engellere ayarlı
Nefes nefese geçiyor kadınlar yanından

Kendini hep tekrar ediyor aşklarda
En monoton enerjisi kasırgaya eşit
Koş oğlum koş, baban sana nasırlı taylar alacak

Nihan IŞIKER

KAR ÖZLEMİ

Gözünü kırpmazsın gelir de göremezsın diye
Geleceğini hissedersin beklersin gelmez de gelmez
Gülü seven dikenine, karı seven meşakkatine katlanır
Zordur 'kar'ı sevmek...

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Prodüksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı	: Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi
Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.

